

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

Кафедра історії журналістики

**РОБОТА НА КОНКУРС
СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ РОБІТ,
ЕСЕ ТА ТВОРЧИХ ПРОЕКТІВ
“МІЙ ШЕВЧЕНКО”**

Зубченка Ярослава Анатолійовича
Студента Інституту журналістики
Групи 2
Спеціальності “журналістика”

Київ – 2015

Знову про Шевченка?

Невже Шевченко справді такий важливий? У виші, названому на його честь, про нього пишуть творчий конкурс. Його вірші ми кожного року читали в школі. Вулиці, проекти, гроші, пам'ятники? Як може людина, що жила двісті років тому, приносити користь нації сьогодні?

Якщо Ви і справді задаєтеся цим питанням, то Сергій Проскурня гарантує вам шаблонорозриваючу відповідь. Режисер провів хімічну реакцію, у якій, змішавши прості елементи, отримав нову речовину – універсальне паливо для патріотичного настрою.

«Наш Шевченко» – це 365 відео, які щодня виходили в ефірі каналу ТРК «ВІККА». Канали «2+2» та «СТБ» просто відмовилися надавати час та гроші для ідеї, що розрослася від Чернівців до всієї України і змусила табуни гордих мурах бігати шкірою нації.

Насправді, все дуже просто: це всього лише люди, які на камеру читають вірші Кобзаря. Трошки режисерського бачення, трішки постановки, пару дублів – і відео готове. Тому питання – «Чому ж це так класно?!» має знак оклику в кінці.

«Наш Шевченко» об'єднав твори нашого найбільшого генія з найкращими представниками сьогоденного українства. Ця суміш виглядає так органічно та сильно, що здається, Шевченко писав не про українців дев'ятнадцятого століття, а про сучасників. Вигляд і звучання народних акторів, політиків, майданівців, селян і містян нагадує глобалізованому тобі, що, передусім, ти – один із них. І це змушує тебе пишатися. Пишатися, що Шевченко – поет твого народу. Пишатися, що люди на відео – твій народ. Пишатися своєю нацією. Це так просто, але так цінно.

Якщо Ви готові до цього, ось відео, з яких варто почати:

- *Василь Денисенко*. «Осія. Глава 14». Цей твір – погроза владі. І у світлі вогнищ революції вона особливо актуальна. Чоловік у літах спокійно і впевнено промовляє до тих, кого буде судити, не судячи. Він і такі, як він.

- Священик *Михайло Дудар*. «Розрита могила». У поганій якості, не з пам'яті, під жахливу попсню, яка грає на Майдані. Інше джерело фонових шумів – невеличка армія Беркуту за спиною святого отця. Готових і до штурму, і до оборони церберів, перед якими виступає Орфей. Спочатку, увімкнувши це відео, я думав пропустити його, але щось зачепилося за прихований сенс, і не дарма. Образ, що втілений у святому отці, сильний та багатогранний. Учитель, Суддя та Українець у своїй країні. Його слова неймовірно точні. Повчання, погроза та заклик у розчарованих вустах. Оточення – вкрай сатирично-жорстоке. Одомашнені вороги, дешева культура та неякісна зйомка речей, зміст яких і не потребує форми. Усе це змушує подивитися на свою країну, як вона є. Це в імперативі просить Шевченко. І ти прокидаєшся від сну. Перед тобою той самий кадр, але тепер це інша реальність. Це і є твоя країна – місце, у якому священики змушені читати Кобзаря під беквокал із «Топ-10 MTV», аби тільки надихнути співвітчизників на боротьбу із цим кадром. Із кадром, за зйомкою якого пильнують тисячі очей силовиків прямо за Михайлом. І немов цього замало – режисер нещадно випускає на екран фото руйнувань після 1 грудня. Подивися на свою державу, Богдане. Ми продовжуємо твою війну.

- *Володимир Кучинський*. «Доля». Містичне відео, під час якого забуваєш, як дихати. Відчай та зосередженість у голосі, зражені одинокою сльозою. «Які з нас люди?» – він питає. Занадто багато досвіду у його словах.

Гордість

Коли до тебе приходять з війною, у тебе є два вибори. Ти можеш чекати на свою долю, склавши свої сподівання і гасла до ніг переможця. Або можеш прийняти виклик, захищаючи мрії своїх дітей і надії тих, хто обороняв їх до тебе.

У нас вибору немає. Ми – нащадки Шевченка і Хмельницького так само, як спартанці були нащадками Геракла. І так само, як триста відважних смертників, ми вистоїмо свою битву при Фермопілах. Так сталося, що саме українцям уготована доля стати живим щитом на шляху імперії східного загарбника. Але цього разу не Персії. Після того, як маленька купка, що своєю волею була рівна лише міфологічним героям, затримала нескінченні орди, армії вільних полісів об'єдналися і у битві на Платеї розбили воїнство загарбника. Це перемога стала початком звільнення Елади. І кінцем держави Ксеркса.

Це нам заповідав Шевченко, і його слова, об'єднані з голосом *Михайла Мельника*, звучать, як розкоти грому над штормовим морем українства. «Заповіт» Кобзаря у виконанні метра заслуговує лише одного епітета – Лок'Нарад. У цього слова немає точного перекладу. Але приблизно це означає – легендарний. Це – їхній титул. Це – наша слава. І двісті років тому найбільший геній свого народу, секретна зброя нашої нації, заповідав людям України рвати кайдани. Повнити води Чорного моря кров'ю героїв сьогодення і наших ворогів, як колись це робили козаки. Бо шлях до волі не може бути мирним. Ми повинні показати свою силу, а вже потім молитися і сподіватися на допомогу. Він хотів бути похованим тут, серед круч і неспокійних вод Дніпра. На своїй Батьківщині. Де вільні люди будуть битися за свою свободу.

Ми не можемо відступити зараз. Проявивши слабкість одного разу, ми покажемо свою слабкість назавжди. *Андрій Скрипник*, читаючи «Великий Льох», нагадує нам про помилки Хмельницького. Тоді Україна теж піднялася на боротьбу, тоді у них теж не було шансів. І тоді, найдовше в історії, ми були вільними. Але проявили слабкість. Замість того, аби продовжити наступ на Польщу у 1649 році, Хмельницький вирішив, що йому вже досить України. І налякана його силою, Річ Посполита вже через п'ять років змусила Богдана шукати притулку в іншого ворога. Цей вчинок досі терзає наш край. Але тепер з-під домовини помилок минулого повстане нова – сильна Україна. Нація, що не буде дивитися назад і мріяти про комфортний мир. Сьогодні світло правди вже розвіяло морок. Сьогодні у наших руках гордість нації – зброя масового ураження, проти якої не встоїть жоден ворог, особливо, якщо сам він – раб. Раби змагаються за гроші, їм є куди повертатися. Нам – немає.

*Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани і гори –
Все покину, і долину
До самого Бога
Молитися... а до того
Я не знаю Бога.*